

Pentti Lemettisen puhe verkkoseuroissa 23.4.2020

Kalliit ystävät

Mistä te oikein keskustellette, matkamiehet? Kysyjä oli lyöttäytynyt jalkaparikassa apostolin kyydillä taivaltavien kahden kulkijan seuraan. Keskustelun olisi varmaan voinut aloittaa moikkaamalla, toivottamalla hyvää päivää tai kysymällä suoraan minne matka tai kohteliaasti, häiritsenkö.

Mistä te oikein keskustellette, matkalaiset? Monille teistä kysymys palauttaa mieleen Emmauksen tien tapahtumat ja kysyjän, Jeesuksen.

Jos kysyisin tässä ja nyt sinulta, teiltä, mistä te tätä nykyä keskustellette, vastaisitte Emmauksen tien kulkijoiden tapaan muutettavat muuttaen: Jos et sitä tiedä, *taidat olla* kotikaupungissasi Lapualla *ainoa, joka ei tiedä, mitä siellä* ja maassamme ja ympäri maailmaa *on tapahtunut* ja tapahtuu.

Silloin, parituhatta vuotta sitten, kun Herramme esitti kysymyksen, pidettiin seuratiellä. Ne olivat kirkossamme harvoin käytetyt kävelyseurat. Yleensä seuroissa istutaan, paitsi kahvia haettaessa.

Seuroihin osallistujat tiesivät, mistä olivat tulossa ja mitä oli ennen kävelyseurojen alkamista Jerusalemissa tapahtunut. Se painoi heitä. Heissä eli yhtä aikaan kapinamieli ja uho mutta myös pettymys ja turhautuminen. Annetaan heidän kertoa: *Ylipappimme ja hallitusmiehemme luovuttivat hänet – Jeesus Nasaretilaisen – tuomittavaksi kuolemaan ja ristiinnaulitsivat hänet.* Ja jatkoivat: *Me kuitenkin olimme eläneet siinä toivossa, että hän olisi se, joka lunastaa Israelin, siis kansamme ja meidät kansamme mukana. Eikä siinä kaikki. Tänäpä on jo kolmas päivä siitä, kun kaikki se tapahtui, ja nyt ovat muutamat naiset meidän joukostamme saattaneet meidät kerta kaikkiaan hämmennyksiin. He kävivät varhain aamulla haudalla mutta eivät löytäneet hänen ruumistaan. He lisäsi kertoivat nähneensä näyn: enkeleitä, jotka sanoivat, että Jeesus elää.* (Lainaukset Luuk.24:17–31)

Emmauksen tiellä pidettiin hyvät seurati.

Seurati ovat toisten seuraan hakeutumista ja yhtämatkaa kulkemista. Seurati ovat jatkuvaa altistumista repaleisuuden kohtaamiseen itsessämme ja toisissamme. On enemmän sääntö kuin poikkeus, että seuroissa tuntuu kolotusta muustakin syystä kuin että seuravieras olisi joutunut istumaan erityisen vetoiseen paikkaan.

Joskus hyvät seurati kokoavat ihmisiä samaan tupaan, tilaan tai juhlaalustalle, joskus seurati noudattavat tuttua poljentoa. Mutta joskus ei ole koteja ja saleja, minne mennä tai joskus, vaikka niitä olisi, niihin ei saa yhdessä mennä.

Näinä aikoina meidän on hyvä muistaa, että Emmauksen tiellä kävellen pidetyissä seuroissa oli kaikki oleellinen kohdillaan; oli kaksi tai kolme paikalla ja yksi heistä oli Herramme. Kulkijoilla oli kotiin viemisiksi kerrottavana surua ja ikävää. Uskolta ja toivolta, jotka olivat kotoa lähtiessä lujia kuin kallio, oli pudonnut pohja. Mutta siitä huolimatta tai ehkä juuri siksi he tulivat kuulluiksi. Heidän seuraansa lyöttäytynyt tuntematon muuttui tuttavaksi. Menetetystä Jeesuksesta tuli vierellä kulkeva Kristus.

Herramme otti heidät tosissaan, kuunteli ja kuuli, neuvoi ja ohjasi, meni kävelyseurojen päätteeksi heidän kotiinsa, mursi leipää yhdessä heidän kanssaan. *Silloin he tunsivat hänet*. Emmauksen tiellä pidettiin todella hyvät seurat, Herramme piti. Niissä seuroissa turvaetäisyys oli ja seuroissa on oikeassa mitassa, kun sen saa Kristus määritellä.